

Nico Dijkshoorn

Ik heb Barcelona het nieuwe voetbal zien uitvinden

Voetbal International, 13 december 2010

We hadden al een paar van die momenten. Waar was je toen Kennedy werd vermoord? Waar was je toen de Berlijnse Muur viel? Waar was je toen Nelson Mandela vrij kwam en binnenkort, waar was je toen Martin Jol, samen met zijn broer, onder de douche werd betrap met een zwembroek van een Engelse club aan zijn kont?

Daar is er nu weer een bij. Waar was je op maandag 29 november, toen Barcelona met 5-0 van Real Madrid won? Ik weet dat precies. Ik kan het over 25 jaar aan mijn kinderen vertellen: ik zag de wedstrijd live op de televisie.

Ik was er een beetje bij. Ik heb Barcelona het nieuwe voetbal zien uitvinden. Ik zag de ondergang van Mourinho. Ik keek in de gezichten van het publiek, op de tribune. Ik zag het ongeloof. Ze wisten dat er historie werd geschreven en zij waren erbij.

Ik ben maar één keer eerder in mijn leven bij zo'n moment in de buurt gekomen. De omhaal van Marco van Basten tegen FC Den Bosch. Ik stond in de baan van het schot. Iedereen in het stadion begreep meteen dat we zojuist iets bijzonders hadden gezien.

Het is als met een optreden van Led Zeppelin in *De Vijf Uur Show*. Je weet dat het niet kan, en toch gebeurt het, vlak voor je ogen. Wij, de voetbalmannen en hun zonen, liepen die middag anders naar huis. Zelfverzekerder. Door Marco.

Alles kon opeens weer even. Thuis tilden we onze kinderen op, we besloten om de hele straat te trakteren op onbeperkt chinees en 's nachts waren we adembenemend, voor één nacht maar, aan het vrijen. Met dank aan de omhaal.

Sommige gebeurtenissen maken je leven, als is het maar voor heel even, lichter. Per persoon kan dat verschillen. Een vogelaar kan weer een jaar vooruit als er een wit gevlekte rietvink in zijn baard landt. Andere mensen worden heel opgewonden van een bacterie met arseen. Ik kan weer een paar maanden vooruit op de wedstrijd die ik anderhalve week geleden zag.

Ik weet nog precies waar ik was. Ik was thuis. Ik had net mijn column voor de vorige VI geschreven. Over het verlangen naar de ouderwetse kantine. Ik dronk koffie en las, tijdens het begin van de wedstrijd, een krant. Zo gaat dat de laatste tijd steeds meer.

Je verheugt je dagenlang op een wedstrijd en als het zover is zit je anderhalf uur lang met een iPad op schoot het spelletje *Angry Birds* te spelen. Voetbal is zelden nog zo leuk als het *verheuggevoel*.

Tijdens deze wedstrijd gebeurde er iets anders. Na twee minuten zette ik het geluid harder. Ik wilde het publiek horen. De balcontacten. Het heerlijke geluid van één keer raken. Barcelona, een flipperkast van vlees op voetbalschoenen. Razendsnel zag ik de bal rondgaan.

Prachtig camerawerk. Mooie tussenshots van de trainers. Schitterend gekleed. Niet zoals Martin Jol, als iemand die op de camping, in de gemeenschappelijke ruimte, onder een zeikstraaltje zijn afwas staat te doen, nee, ze zaten allebei strak in het pak.

Guardiola droeg iets van lamswol. Mourinho bewoog in een prachtig vallende jas, vol met af luisterapparatuur. Ondertussen ging de bal rond. Letterlijk. Voetbal, te snel voor het menselijk verstand. Ik liep in mijn hoofd steeds vier balaannames achter.

Cristiano Ronaldo zal zich ook zeker herinneren waar hij was toen Barcelona het mooiste voetbal ter wereld speelde. Hij stond ertussen en keek ernaar, met de verongelijkte blik van een gevallen vedette.

Lachwekkend waren zijn vierdubbele schaatjes aan de zijkant van het veld. De mannen van Barcelona: kunstenaars, expressionisten, verdedigers van het Vrije Oog. Ronaldo: iemand die iets met aangeklede poedels in een kindershow doet.

Alles dat lelijk is leek extra lelijk, naast zoveel moois. Het haar van Ronaldo. Normaal zou het me niet eens zijn opgevallen, die, door een blinde slaaf, op zijn hoofd geknede drol van indianenveertjes, maar nu wel.

Naast de betoverende schoonheid van Barcelona leek het nu zo vreselijk banaal, vlak voor de wedstrijd met je haar bezig zijn. Nee, dan Puyol, die zijn haar al een levenlang draagt alsof hij net met een beer heeft gevochten.

Ik riep mijn vriendin. Ook dat was veelzeggend. Ik wilde dat er iemand met mij meekeek. Normaal gesproken kijk ik het liefst alleen. Willem II-Feyenoord, dat zijn geen wedstrijden waar je met zijn tweetjes naar gaat zitten kijken.

Daar ga je alleen naartoe als je in een dronken bui een seizoenkaart hebt gekocht. Nu was dat opeens anders. Ik wilde dat mijn vriendin later ook kon zeggen: ik zag het live. Ik wilde af en toe samen kunnen schreeuwen om een geniaal steekballetje.

Iedere minuut zagen wij een geniaal steekballetje. Ik begreep opeens de tactiek. Nooit speelde er een team dommer tegen Barcelona dan dit Real Madrid. Met zes verdedigers op een rij, bijna tegen de middenlijn aan. Iedere steekbal was een doelpunt. Dat zag ik zelfs.

En Ronaldo maar schaatjes doen. In de rust bevestigden Willem van Hanegem en Marco van Basten mijn theorie. Mourinho hanteerde een dodelijk strijdplan, ingegeven door arrogantie. De bekende Mourinho-fout: zijn stempel op een wedstrijd willen drukken. Niet onzichtbaar willen zijn.

Daarom is Mourinho uiteindelijk een heel slechte coach. Te graag wil hij het publiek laten zien dat zijn spelers alleen maar tafelvoetbalpoppetjes zijn die hij naar believe over het veld schuift.

Guardiola, de trainer van Barcelona, deed het zoveel mooier. Zijn team was een zelfdenkend organisme. Het kromp en dijde uit, het werd breed en dan opeens weer smal. Het wachtte en werd dan weer onrustig. Niets ging fout. Alles leek vanzelfsprekend.

Het was Messi die alleen Messi kon zijn omdat iedereen om hem heen hem Messi wilde laten zijn. Ik heb de hele wedstrijd met open mond zitten kijken en wist: dit gaat voor altijd mijn plezier in voetbal vergallen.

Al het voetbal na deze wedstrijd: een stramme dans van verkalkte miljonairs. Schijnbewegingen met de snelheid van langs elkaar schurende continenten. Oliedom gerommel op het middenveld. Dolblij zijn met een bal die per ongeluk op je oor komt. Voetbal is zo lelijk, nu ik weet hoe mooi het kan zijn.